

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3833/18
1.7.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Ирене Вуковић, председника већа, Станиславе Митровић и Сање Агатоновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Звонко Лукић, адвокат из Београда, Милоша Поцерца бр. 22, против туженог Удружења осигуравача Србије-Гарантни фонд из Београда, Милентија Поповића бр. 56, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 13632/17 од 19.01.2018. године, након расправе одржане пред другостепеним судом дана 01.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 13632/17 од 19.01.2018. године у ставу првом изреке, тако што се **ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА** тужбени захтев тужиоца па се обавезује тужени Удружење осигуравача Србије-Гарантни фонд из Београда да тужиоцу АА из ..., на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: на име душевних болова због умањења животне активности износ од 293.850,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 137.130,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 107.745,00 динара и на име наружености износ од 48.975,00 динара, све са законском затезном каматом од 19.01.2018. године, као дана пресуђења, па до исплате, све у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде, док се тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете на име душевних болова због умањења животне активности за износ од 14.850,00 динара, на име претрпљених физичких болова за износ од 107.870,00 динара, на име претрпљеног страха за износ од 68.655,00 динара и на име наружености за износ од 7.025,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења, па до исплате, **ОДБИЈА** као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 13632/17 од 19.01.2018. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени Удружење осигуравача Србије-Гарантни

фонд из Београда, да тужиоцу АА из ..., на име накнаде трошкова вођења парничног поступка исплати износ од 516.708,00 динара, са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: за претрпљене душевне болове због умањења ОЖА од 21%, износ од 308.700,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 245.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 176.400,00 динара и за претрпљене душевне болове због естетске наружености износ од 56.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 05.10.2016. године, као дана пресуђења, па до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је сагласно одредби члана 383 став 4 ЗПП ради правилног утврђења чињеничног стања од којег зависи правилна примена материјалног права, потребно заказати расправу пошто је у овој парници првостепена пресуда већ једанпут била укинута.

На расправи одржаној дана 01.7.2021.године, другостепени суд је поново извео доказе који су изведени пред првостепеним судом, и након њихове оцене у складу са одредбом члана 8 Закона о парничном поступку, утврдио чињенично стање.

Тужилац је повређен у саобраћајној незгоди која се догодила дана 16.08.1995. године око 00,05 часова, у Београду, на коловозу раскрснице улица Трг Николе Пашића и Влајковићеве. Тужилац је управљао возилом “Renault 4”, регистарске ознаке ... а ББ је управљао својим такси возилом марке “Ford Granada”, регистарске ознаке ..., осигураним код “Србос осигурања”. Тужилац је дана 17.04.1996. године поднео тужбу за накнаду материјалне и нематеријалне штете из овог истог догађаја против тужених “Србос осигурања” и ББ. У том поступку након што је стечајни поступак над “Србос осигурањем” отворен решењем од 09.01.2001. године, парнични поступак је прекинут, а затим је на предлог тужиоца тај поступак прекинут и према другом туженом и никада није настављен. Истрага према осигуранику “Србос осигурања” је обустављена због одустанка јавног тужиоца од кривичног гоњења. Стечајни поступак над “Србос осигурањем” је закључен решењем Трговинског суда у Београду VI. Ст. 102/2001 од 30.12.2005. године. У том поступку тужилац није пријавио потраживање, а стечајни повериоци су наплатили своја потраживања из стечајне масе од 2,05%.

Из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке, коме је поклоњена вера у целости као јасном, уверљивом и логичном, утврђено је да се кретао из правца тунела ка улици Таковској, да је био на челу колоне возила које је стајала на семафору јер је било упаљено црвено светло, да је кренуо када се упалило зелено светло и да се кретао се брзином од 10 до 20 км/х, као и да је после десет до петнаест метара дошло до директног судара са такси возилом које је прешло у његову траку. Поклоњена је вера тужиоцу да је из правца Скупштине наишао таксиста који је очигледно намеравао да скрене према Теразијама, те да је тужилац очекивао да ће да стане пошто је тужилац имао првенство пролаза, али он то није урадио, па се незгода догодила из разлога што није пропустио тужиоца, а требало је.

Сведок ББ у свом исказу је навео да се кретао из правца Скупштине ка тунелу левом коловозном траком, да је на семафору је било упаљено зелено светло, кретао се брзином око 50 км/х. Десном коловозном траком се кретало возило чији је крај био у нивоу његовог браника, које се кретало час лево, час десно, то возило га је “исекло”, он је махинало својим возилом почео да бежи улево, прешао је траку којом су се кретала возила из супротног правца и директно ударио у возило којим је управљао тужилац. Његов исказ суд није прихватио, налазећи да није уверљив, животно је нелогичан и срачунат на избегавање сопствене одговорности и то у делу исказа у којем је навео да је радњу преласка у коловозну траку за возаче из супротног смера предузео у току вожње због постојања непознатог возила. Ово из разлога што је управо у свом исказу навео да је много раније видео да се у том возилу налазило више младих људи који су “дивљали” тако што су ишли час лево, час десно. Да је ово стварно био случај, логично би било да је он као професионални возач-таксиста одмах када је уочио такво возило, променио правац кретања или успорио и пустио га да оде, односно да је предузео било коју другу радњу ради избегавања опасности коју може да проузрокује то возило, а какве ситуације су њему сигурно познате искуствено и професионално, а не како тврди у исказу, да је крај тог возила био у нивоу његовог браника, те наводно да су и други возачи покушали да се дистанцирају од тог возила, притом не објашњаваћи како се он дистанцирао. Цела конструкција његове приче је неуверљива тим пре јер је у супротну траку због тог возила прешао баш на кривини где је иначе скретање ка Теразијама.

Према налазу и мишљењу вештака саобраћајне струке настанак саобраћајне незгоде проузроковао је возач ББ јер је из леве траке којом се кретао прешао у траку којом су се кретала возила из супротног смера. Тужилац није допринео настанку саобраћајне незгоде. Обзиром да је поклоњена вера исказу тужиоца суд је прихватио налаз и мишљење вештака саобраћајне струке у варијанти коју је дао ако се незгода догодила како то описује тужилац (возач возила “Renault 4”), да се незгода догодила као последица неодговарајућег понашања у саобраћају од стране возача “Ford Granada” зато што је прешао у супротну траку којом се кретао тужилац, дакле у траку за супротан смер кретања.

По налажењу апелационог суда за настанак саобраћајне незгоде одговоран је возач возила “Ford Granada” којим је управљао сведок ББ, осигураник “Србос осигурања” из разлога што је из леве траке којом се кретао, прешао у траку којом се крећу возила из супротног смера, односно у траку којом се кретао тужилац који никако није допринео настанку ове саобраћајне незгоде, нити је он могао нешто да предузме

имајући у виду да се све десило изненада и на малом простору, како је то нашао вештак саобраћајне струке.

Због тога није од утицаја изјашњење вештака саобраћајне струке да уколико се незгода догодила на начин како је то сведок описао, разлог његовог преласка у супротну траку била је угроженост од непознатог возила што је технички могуће и у ком случају би се радило о рефлексној реакцији возача.

Такође, без утицаја је што је истрага против сведока обустављена имајући у виду да је сагласно одредби члана 13 Закона о парничном поступку, суд у парничном поступку у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим, што значи само у случају када је донета правноснажна осуђујућа кривична пресуда.

У овој саобраћајној незгоди тужилац је претрпео тешку телесну повреду у виду вишеделног прелома доњег дела чашице десног колена којим је тешко нарушена анатомска структура чашице са трајним последицама. Тужилац је због повреде трпео физичке болове јаког интензитета око пет дана, у току првих дана након вишеделног прелома при указивању прве помоћи и транспорта до Ургентног центра, а потом до Ортопедске клинике КЦ “Србије” где је два пута оперисан. Болови су били јаки због репозиције дислоцираних парчади и фиксирања остеофиксационим материјалом (шrafoви и жице). Временом су се повреде залечивале, па су физички болови били средњег интензитета око двадесет дана, у току првих седмица лечења, при ношењу гипса (два месеца) повремено, за време зарастања прелома и рана од две операције, и повремено при ходу са штакама (око три месеца) и при физикалној терапији. У целини сумирани физички бол је био изражен и чест, зато што је колена сложени носећи зглоб са више коштаних мекоткивних структура које су претрпеле трауму. Тужилац је трпео болове лакшег интензитета још око пет месеци у току успорене санације вишеделног прелома, при ношењу гипса, због бројних инјекција и две анестезије, вађења дрена и конаца и повремено при превијању и зарастању оперативних рана за укупно двадесет пет дана лечења у болници, при одласку на контроле више пута, за време амбулатне физикалне терапије и у кућним условима, јер су покрети у десном колону били ограничени и болни.

Тужилац има трајну естетску наруженост тела лакшег степена, јер је десна нога у целини тања, тј. смањеног обима мускулатуре као последица смањене активности због инвалидности, а такође постоји лучни ожиљак са унутрашње стране десног колена дужине 15 x 2 cm. Оштећени не може сакрити од околине ову естетску наруженост при ношењу редуциране гардеробе. Тужилац има трајно умањење ОЖА за 18% које се огледа у функционалном дефициту десног колена што је последица вишеделног прелома чашице, смањени су покрети у десном колону лакшег степена и то савијање заостаје за 10 степени а опружање за око 5 степени. Умањено је обављање неких основних свакодневних животних потреба у лакој степени, као што су рад у домаћинству, брже кретање и трчање, ход по неравном терену јер је физичка снага десне ноге у целини умањена. Отежано је дизање и ношење терета, ход уз степенице, спортске и рекреативне активности. Све радње десном ногом више пута поновљене изазиваће мањи оток и бол у десном колону. Због већег грубог ожиљка је умањен део

активности у измењеним климатским условима (хладноћа и топлота) јер је ожиљак осетљив на такве промене а такође и на грубе физичке контакте је лако повредив. Због свега овога тужилац мора да уложи додатни напор при неким општим и основним животним активностима које су везане за кретање и стајање. Последице су постале коначне и имаће их доживотно, а повећаваће се после физичких напора при промени барометарског притиска, као и са годинама старости.

Тужилац је приликом повређивања трпео примарни страх високог интензитета у трајању од око десет минута и био је високог интензитета, тужилац је трпео јаке болове, отежано се кретао. Секундарни страх високог интензитета у трајању од око два дана, за које време је трпео јаке болове, два пута је оперисан и имобилисан је, а потом је уследио секундарни страх средњег интензитета који је трајао око три недеље, за које се време тужилац бојао инвалидитета, трпео болове и отежано се кретао. Секундарни страх ниског интензитета трајао је око дванаест месеци и изазивале су га тегобе у повређеној нози. Због немогућности да се бави спортом и рекреацијом код тужиоца постоји умањење ОЖА од 5%. Задовољство кретања, плеса, дугих шетњи и стајања са пријатељима су тужиоцу ускраћена због болова које осећа у повређеном колелу. Укупни проценат умањења ОЖА код тужиоца са неуропсихијатријске и ортопедскотрауматолошке стране износи 21%. Наведено је утврђено из налаза и мишљења вештака ортопеда – трауматолога др. Гаврила Шћепановића од 21.07.2008. и налаза и мишљења вештака неуропсихијатра др. Зорана Ђурића од 02.03.2009. и њиховог усаглашења од 05.05.2009. године, који је суд прихватио налазећи да су исти јасни, објективни и у свему дати у складу са правилима струке, а ни парничне странке на исте нису имале примедбе.

Према одредби члана 99 став 5 Закона о основама система осигурања имовине и лица (“Службени лист СФРЈ” бр. 17/90, 92/90, “Службени лист СРЈ” бр. 31/93, 24/94) дато је право оштећеном лицу да у случају стечаја организације за осигурање може да захтева накнаду штете од организације за осигурање која обавља обавезно осигурање на територији републике. Међутим, овај закон који је важио у време штетног догађаја престао је да важи 6.7.1996. године по члану 158 Закона о осигурању имовине и лица (“Службени лист СРЈ” бр. 30/96), који у одредбама чланова 99-107, примену тих одредби не условљава датумом настанка штете. Напротив, примена наведеног Закона о осигурању имовине и лица, и то одредбе чланова 99-107, примењују се и на штете које су настале пре 06.07.1996. године. Ово из разлога што се у случају стечаја организације за осигурање, штета покривена уговором о обавезном осигурању може се надокнадити уколико су за то испуњени услови прописани одредбом члана 99 став 2 тачка 3 и члана 106 цитираног закона. Према члану 156 наведеног закона, одредбе о Гарантном фонду примењују се почевши од 7.7.1997. године.

Из наведених одредби следи да након 6.7.1997. године оштећена лица којима је штета причињена моторним возилом за које је уговор о обавезном осигурању закључен са осигуравајућом организацијом над којом је отворен поступак стечаја, део неизмирених потраживања из стечајне масе осигуравајуће организације могу остварити из средстава Гарантног фонда, под условом да пре наведеног датума није окончан стечај над организацијом за осигурање. У конкретном случају испуњени су услови за намирење штете из средстава Гарантног фонда, будући да је стечајни поступак отворен

у време важења одредби о Гарантном фонду, независно од чињенице што је штетни догађај настао пре тог датума јер примена наведених одредаба није условљена датумом настанка штете, већ постојањем неизмиреног дела штете и отварањем стечајног поступка. Поред тога, пријава потраживања није услов за остваривање права према удружењу осигуравача, али се из средстава Гарантног фонда може наплатити само део признатог потраживања који остане ненакнађен из стечајне масе, односно део штете који би остао ненакнађен и у случају да је оштећени такво потраживање пријавио у поступку стечаја.

Стечајни поступак над “Србос осигурањем” отворен је решењем од 09.01.2001. године (дакле након 6.07.1997. године), због чега је тужени пасивно легитимисан у конкретном случају, а приговор туженог из наведених разлога неоснован. Ово имајући у виду и да је у “Службеном гласнику РС” бр. 55/04 од 21.05.2004. године објављен Закон о осигурању којим престаје да важи Закон о осигурању имовине и лица (“Службени лист СРЈ” бр. 30/96...55/99), осим одредаба о обавезном осигурању (члан 73 – 108) и одредаба о поверавању јавних овлашћења (члан 143 – 146), а који закон је важио у време подношења тужбе.

Цењен је и истакнути приговор застарелости потраживања, али је и овај приговор неоснован. Ово са разлога што се чланом 99 Закона о осигурању имовине и лица (“Службени лист СРЈ” бр. 30/96...55/99) утврђује шта представљају средства Гарантног фонда и у којим случајевима се она исплаћују, а одредбом члана 106 истог закона, под којим условима се иста могу исплатити оштећеном у случају када је над осигуравачем покренут стечајни поступак. Наиме, одредбом члана 106 било је прописано да штета проузрокована употребом моторног возила, ваздухоплова или другог превозног средства, а уговор о обавезном осигурању је био закључен са организацијом за осигурање над којом је отворен поступак стечаја, која није надокнађена из стечајне масе, односно део штете који није надокнађен из стечајне масе, накнађује се из средстава Гарантног фонда. Дакле, захтев оштећених лица за накнаду штете из средстава Гарантног фонда доспева према Удружењу осигуравача даном закључења стечајног поступка над осигуравајућом организацијом са којом је штетник имао закључен уговор о обавезном осигурању моторног возила. Како је стечајни поступак над “Србос осигурањем” закључен решењем од 30.12.2005. године, а тужба у овој парници поднета је 16.03.2007. године, то није протекао рок застарелости прописан одредбом члана 376 ЗОО због чега потраживање тужиоца није застарело.

Накнада нематеријалне штете, у смислу одредбе члана 200 Закона о облигационим односима је по својој правној природи морална сатисфакција и има за циљ да се њоме уравнотежи поремећај у психичкој сфери оштећеног лица коме се досуђеним новчаним износом омогућава да прибави себи одређена материјална добра која ће му помоћи да донекле лакше савлада болове и патњу коју је претрпело. Ценећи наведено као и околност да накнада нематеријалне штете нема казни карактер, а с обзиром на тежину задобијене повреде и интезитет и дужину трајања физичких болова и страха, као и степен наружености и проценат умањења животне активности од 21%, животну доб тужиоца (тужилац је рођен 1954. године), значај повређеног добра али и циљ коме служи, апелациони суд је, на основу одредбе члана 200 ЗОО и 232 ЗПП утврдио висину правичне накнаде по траженим видовима нематеријалне штете.

Одредбом члана 93 Закона о основама система осигурања имовине и лица (“Службени лист СФРЈ” бр. 17/90) и члана 17 Закона о изменама и допунама Закона о основама система осигурања имовине и лица (“Службени лист СФРЈ” бр. 82/90) који су важили у време саобраћајне незгоде, било је прописано да најниже осигуране износе на које се мора уговорити осигурање од аутоодговорности одређује СИБ и да обавеза организације за осигурање за накнаду штете по основу осигурања аутоодговорности не може бити већа од износа коју утврђује СИБ, ако уговором о осигурању није предвиђен већи износ.

Лимит осигурања у време настанка штетног догађаја износио је за путничко возило 10.000,00 динара (“Службени гласник СФРЈ” бр. 14/94).

Одлучујући о истакнутом приговору исцрпљености лимита, суд је утврђивао да ли је сума осигурања од 10.000,00 динара покривала штету коју је тужилац у предметном удесу претрпео, имајући при томе у виду колико је износила висина штете коју је тужилац претрпео у тренутку настанка штетног догађаја. На основу одредбе члана 232 ЗПП, суд је нашао да у време настанка штете дана 16.08.1995. године: износ од 4.972,44 тадашњих динара представља правичну накнаду тужиоцу за умањену животну активност имајући у виду проценат умањења и у чему се оно огледа; износ од 2.320,47 тадашњих динара представља правичну накнаду тужиоцу за претрпљене физичке болове имајући у виду интензитет и трајање болова, износ од 1.823,22 тадашњих динара представља правичну накнаду тужиоцу за претрпљени страх имајући у виду интензитет и трајање страха; износ од 828,72 тадашњих динара представља правичну накнаду тужиоцу за патње због естетског наружења имајући у виду године тужиоца и степен наружења. Дакле, висина штете коју је тужилац трпео у време настанка штете износила је укупно 9.944,85 динара.

Имајући у виду наведено суд је нашао да истакнути приговор исцрпљености лимита од стране туженог није основан јер није исцрпљена наведена сума осигурања из овог догађаја, којом је покривена штета тужиоца, па како утврђени износи и висина штете односно правична накнада тужиоцу не прелази прописани лимит тужени је дужан да у потпуности накнади штету тужиоцу и то према вредности динара у време доношења судске одлуке.

С обзиром да се висина нематеријалне штете утврђује на дан пресуђења, сходно одредби члана 189 ЗОО, овај суд је утврдио да тужиоцу на дан пресуђења припада накнада нематеријалне штете и то: за умањење животне активности 300.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 140.000,00 динара, за претрпљени страх 110.000,00 динара и за душевне болове због наружености 50.000,00 динара.

Наведене износе суд је умањио за по 2,05% за сваки вид штете, имајући у виду да је у овом проценту повериоцима “Србос осигурања” у стечају исплаћено потраживање, па је тако нашао да тужиоцу за претрпљене душевне болове због умањења животне активности припада износ од 293.850,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 137.130,00 динара, за претрпљени страх износ од 107.745,00 динара и за душевне болове због наружености износ од 48.975,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, те имајући у виду да тужилац није допринео настанку предметне саобраћајне незгоде у смислу члана 192 и 205 Закона о облигационим односима, да је до саобраћајне незгоде дошло кривицом осигураника “Србос осигурања”, те да лимит који је важио на дан штетног догађаја није исцрпљен, суд је обавезао туженог да тужиоцу на основу одредбе члана 99 став 2 и члана 106 Закона о осигурању имовине и лица (“Службени лист СРЈ” бр. 30/96...55/99), у смислу одредбе члана 178 став 1 у вези члана 154 Закона о облигационим односима, да накнади тужиоцу наведене износе за тражене видове нематеријалне штете. На досуђене износе накнаде нематеријалне штете суд је тужиоцу досудио и законску затезну камату почев од 19.01.2018. године па до исплате, рачунајући да је дан пресуђења дан доспелости на основу одредбе члана 277 ЗОО и члана 2 Закона о затезној камати.

Суд је нашао да нема основа за исплату преко досуђених износа у ставу првом изреке, јер би се досуђивањем већих износа од оних који су досуђени овом пресудом погодновало тежњама које нису спојиве са природом и друштвеном сврхом правичне накнаде.

Стога је на основу одредбе члана 394 тачка 3 и 4 ЗПП преиначена побијана пресуда тако што је делимично усвојен тужбени захтев и тужиоцу досуђен укупан износ од 587.700,00 динара, а одбијен као неоснован тужбени захтев преко досуђених до тражених износа, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате. На овај начин другостепени суд одлучио је о захтеву тужиоца о којем није правносажно одлучено пресудом Првог основног суда у Београду П 24110/15 од 5.10.2016. године, због чега је навод жалбе тужиоца из којег произлази да првостепени суд није одлучио побијаном пресудом о тужбеном захтеву из поднеска од 29.08.2016. године, неоснован.

Цењени су и остали изведени докази и наводи странака али посебно нису образлагани јер по налажењу другостепеног суда исти нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Истовремено је преиначена и одлука о трошковима парничног поступка на основу одредбе члана 401 тачка 3 у вези одредбе члана 165 став 2 ЗПП и 153 ст.1, 154 и 163 ЗПП, имајући у виду вредност предмета спора и успех тужиоца у овом спору, крећући се у границама захтева, а досуђени трошкови обухватају издатке тужиоца на име ангажовања пуномоћника-адвоката и то: за састав тужбе износ од 9.000,00 динара, за састав пет поднесака у износу од по 9.000,00 динара, укупно 45.000,00 динара, приступ на 20 одржаних рочишта у износу од по 10.500,00 динара, укупно 210.000,00 динара, приступ на 11 неодржаних рочишта у износу од по 6.000,00 динара укупно 66.000,00 динара, трошкове вештачења у износу од 28.000,00 динара, за састав жалбе износ од 18.000,00 динара, за обрачунату таксу на тужбу, првостепену одлуку, жалбу и другостепену одлуку у износу од по 35.177,00 динара, укупно на име такси 140.708,00 динара, што све укупно износи 516.708,00 динара, са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршење па до исплате сагласно чл. 277 и 324 ЗОО обзиром да трошкови тужене који су опредељени у парничном поступку представљају

новчано потраживање које доспева даном наступања извршности одлуке, сходно Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката у Републици Србији (“Сл.гласник РС” бр. 121/12 и бр. 37/2021), и таксеној тарифи на дан доношења одлуке.

**Председник већа-судија
Ирена Вуковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић